

PODIVUHODNÉ PRÍBEHY SIEDMICH MORÍ

napísal
JÁN ULIČIANSKY

ilustroval
ĽUBOSLAV PAĽO

KAPITÁN KUKUK

V rokoch zámorských objavov žila stará kráľovná Regína. V tých časoch ešte nebolo všetko objavené a na mapách sveta boli mnohé biele miesta, na ktoré ľudská noha zatiaľ nevkdročila.

Jedného dňa povedala kráľovná Regína svojmu námornému kapitánovi:

„Kapitán Kukuk, vyplávaj na more a objav tam niečo, čo mi prinesie bohatstvo a slávu. Amerike sa radšej vyhni, Indiánov už poznáme. No, choď už, dávaj na seba pozor a vráť sa skoro!“

Kapitán Kukuk si vybral námorníkov, kormidelníka a lodného kuchára a ochotne odplával. Plavil sa na lodi, ktorá sa volala Finta. Takú krásnu plachtenicu more ešte nevidelo!

Kapitán Kukuk sa plavil po mori tri roky, a nič neobjavil. Námorníci, kormidelník i kuchár boli z dlhej plavby načisto zničení. Na tretí rok vplávala plachetnica Finta do Ľadového mora. Mužstvo ochorelo, dostalo nádchu, no kapitán Kukuk sa nadchol:

„Oboplávam zemeguľu severnou morskou cestou!“

Po Ľadovom mori plávali veľké ľadové kryhy a lodný kormidelník mal čo robiť, aby sa im vyhli. Nakoniec však predsa narazili na kryhu a nemohli sa ani hnúť!

Kapitán Kukuk si však zachoval chladnú myseľ. Zaostril svoj kapitánsky ďalekohľad a zahľadel sa do bielych dialók.

„Ostrovy! Pred nami sú akési ostrovy!“ vykrikoľ.

„Sme zachránení!“ vydýchli si námorníci.

„Len aby tam nežili ľudožrúti...“ poznamenal kuchár.

Námorníci zbledli.

„Zjedli by nás ako...“

Kapitán Kukuk však kuchára zahriakol:

„Všetci ticho! Na pobreží vidím akési postavy, ale istotne to nie sú ľudia, lebo nemajú nohy...“

„Nemajú nohy?“ prekvapil sa kormidelník.

Kapitán Kukuk sa znovu zadíval do ďalekohľadu a po chvíli povedal:

„Sú to biele gule... Musíme sa k nim priblížiť, aby sme si ich mohli lepšie obhliadnuť.“

„Treba ich hneď napadnúť!“ navrhli niektorí námorníci.

„Nie...“ namietol kapitán Kukuk. „Možno sú to mierumilovné tvory. Zoberieme so sebou nejaké čačky a pokúsime sa ich na ne nalákať. Nesmieme ich však nalákať!“

„A čo tak zobrať mrkvu?“ opýtal sa kuchár.

Kapitán sa zamračil, no potom s tým súhlasil. Vybral troch odvážnych námorníkov a po lanovom rebríku sa spustili na ľadovú kryhu.

„K pobrežiu dôjdeme aj peši...“ rozhodol sa. Na striebornom podnose niesol mrkvu ako vzácny dar pre obyvateľov ostrova.

Zvláštni tvorovia postávali v hlúčikoch na brehu. Telá mali guľaté a z tváří im trčali špicaté ľadové nosy.

„Veď sú zo snehu!“ neverili námorníci vlastným očiam.

„Nehýbu sa... Možnože sú zamrznutí!“

Kapitán Kukuk si vyhlíadol najväčšiu snehovú postavu a smelo sa pred ňu postavil.

„Pozdravujem ťa, obyvateľ! Nie som nijaký dobyvateľ. Volám sa kapitán Kukuk. Prijmi tento dar z mojich rúk!“

A dal mu mrkvu.

Snehový tvor si vzal mrkvu z podnosu a nasadil si ju namiesto nosa. Potom objal kapitána Kukuka so slovami:

„Ďakujeme ti, kapitán Kukuk, že si nás objavil! Inak by nás ľudské oči nikdy neuzreli... Istotne budeš chcieť vedieť podrobnosti o našom živote, budeš chcieť poznať naše obyčaje. Ale skôr ako sa pustíme do rozprávania, podŕte si niečo zajesť!“

Kapitán Kukuk skoro spadol z nôh.

Vysvitlo, že objavil Snehuliacke ostrovy, ktoré obývali snehuliaci. Hoci boli celí zo snehu, nesprávali sa k hosťom chladne. Zaviedli kapitána Kukuka a jeho námorníkov do svojich snehových domovov a pohostili ich zmrzlinou.

„Zmrz-li-na... Zmrz-li-na...“ učil sa kapitán Kukuk nové slovo.

Zmrzlina všetkým chutila a kapitán si na ňu vypýtal od snehuliakov recept. Zapísal si ho do lodného denníka.

„Mám dar pre kráľovnú Regínu!“ myslel si pritom.

Námorníci sa u snehuliakov cítili veľmi dobre. Na Snehuliackych ostrovoch prežili celé mesiace.

